

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18Co/34/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112242600
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8112242600.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobkyne G. C. (predtým H.) nar. XX.X.XXXX, bytom M., D. H. XX, zastúpenej advokátom JUDr. Igorom Šafrankom, Advokátska kancelária so sídlom Svidník, Sovietskych hrdinov 163/86, proti žalovaným 1/ POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO 35 807 598, 2/ RVD, a.s., Odborárska 52, 831 02 Bratislava, IČO 35 761 857, 3/ PEKNÁ MODRÁ, s.r.o., so sídlom Lamačská 22, 841 03 Bratislava, IČO 35 699 949, zastúpená Advokátskou kanceláriou Geško, Hulín a partneri, s.r.o., so sídlom Ľubinská 3, 811 03 Bratislava, o ochranu spotrebiteľa, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu v Prešove č.k. 15C 438/2012-277 z 19.11.2013 jednohlasne takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok okrem výroku o vyhovení žalobe a v rozsahu zrušenie vracia vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalovanému v 1/ rade určil povinnosť, a to aj prostredníctvom žalovaných v 2/ a 3/ rade zdržať sa zasielania výziev žalobkyne, podľa ktorých má platiť pod hrozbou zverejnenia, že je dlžníkom, ďalej, že je povinný zdržať sa zasielania zásielok obálok označených „ako sa zbaviť dlhov“ alebo obdobných výziev obsahujúcich na obale listovej zásielky slovo dlh alebo dlžník žalobkyne. V prevyšujúcej časti žalobný návrh voči žalovanému v 1/ rade zamietol. Zamietol žalobný návrh voči žalovanému v 2/ a 3/ rade. Vyslovil, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Svoje rozhodnutie v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku, ktorým bola žaloba voči žalovaným v 2/ a 3/ rade zamietnutá a vo výroku, v ktorom zamietol nárok žalobkyne na finančné zadosťučinenie odôvodnil tým, že z dôkazov, ktoré boli predložené, teda mandátnej zmluvy a objednávky bolo zistené, že žalovaní v 2/ a 3/ rade nevykonávajú z vlastnej vôle činnosť, ktorá vykazuje znaky agresívnej obchodnej politiky. Ide o záväzkový vzťah so žalovaným v 1/ rade. Žalovaný v 3/ rade je len výrobcom a subjektom, ktorý doručuje písomnosti, za ich obsah nezodpovedá a zakázať mu jeho výkon činnosti vo vzťahu k žalobkyni by znamenalo rozpor s Čl. 35 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorého každý má právo podnikat' a uskutočňovať zárobkovú činnosť. Žalovaný v 2/ rade vykonáva činnosť pre žalovaného v 1/ rade na základe mandátnej zmluvy. Vychádzajúc z typu mandátnej zmluvy ako príkaznej zmluvy, jeden podnikateľský subjekt sa zaväzuje pre druhý podnikateľský subjekt zariadiť určitú záležitosť v jeho mene a na jeho účet. Rozhodujúcou osobou v tomto zmluvnom vzťahu je mandant. To znamená ten v prospech toho smeruje uspokojenie jeho záujmov. Zo zmluvy medzi žalovaným v 1/ a 2/ rade zistil, že mandantom je žalovaný v 1/ rade, preto žalobu voči žalovaným v 2/ a 3/ rade ako nedôvodnú zamietol. Zamietol tiež nárok žalobkyne voči žalovanému v 1/ rade v prevyšujúcej časti, teda z nároku na finančné zadosťučinenie. Okrem finančného zadosťučinenia zamietol žalobu aj v časti, kde sa žalobkyne domáhala uloženia povinnosti akéhokoľvek zverejňovania mena žalobkyne. Podľa názoru súdu prvého stupňa musí byť návrh určitý a zrozumiteľný, súd žalobkyňu použil o tejto vade návrhu, žalobkyňa na to nereagovala s vyjadrením, že nemieni upresňovať petít žalobného návrhu

s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3Cdo 219/2007. Súd prvého stupňa sa stotožňuje s týmto názorom Najvyššieho súdu SR nie je doslovne viazaný výrazovými prostriedkami použitými žalobcom. V každom prípade však musí viesť o čo žalobcovi ide. Formulácia akékoľvek zverejňovanie mena žalobkyne nie je jednoznačná a určitá. Pokiaľ išlo o finančné zadosťučinenie po 1.000 eur od každého zo žalovaných, je posúdenie každého nároku vecou individuálnych skutkových zistení. Pri výklade zákonného ustanovenia nie je súd ako uviedol aj Ústavný súd SR vo svojom náleze III. ÚS 271/2011 viazaný doslovným znením zákona absolútne, môže dokonca a musí sa odchýliť v prípade ak to vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a všeobecných záväzných právnych predpisov. Podľa ústavného súdu SR Čl. 2 ods. 2 Ústavy SR nepredstavuje viazanosť štátneho orgánu textom, ale aj zmyslom a účelom zákona. Pri výklade ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 je nevyhnutné aj v záujme eliminácie jeho možného zneužitia sledovať jeho účel. Dá sa predpokladať, že bolo zamýšľané hlavne na podporu aktivít podnikateľských združení, ktorým iné majetkové nároky neprislúchajú. Nie je vylúčené, aby bolo priznané aj spotrebiteľovi ak porušenie práv a povinností stanovených právnymi predpismi je spôsobilé prihodiť spotrebiteľovi. Z toho možno vyvodiť, že nie je možné, aby dôsledkom akéhokoľvek úspešného uplatnenia porušenia práva dodávateľa voči spotrebiteľovi malo byť automaticky priznané finančné zadosťučinenie. Takéto zadosťučinenie je na mieste ako osobitná kompenzácia nemajetkovej ujmy vzniknutej spotrebiteľovi v konkrétnej situácii a ujma musí byť nie len tvrdená, ale mala by sa aj ako ujma javiť. Iný ako tento výklad by mohol viesť k narušeniu proporcionality konkrétneho právneho vzťahu a v istom zmysle aj k možnému zneužitiu ochrany, ktorá sa slabšej strane záväzkové vzťahu poskytuje. Tvrdenia žalobkyne, mal súd za tvrdenia vysokého stupňa nevierohodnosti, uviedla, že za rozpad manželstva môže tá skutočnosť, že si našiel priateľku manžel, neskôr tvrdila, že traumatizujúcim faktorom a dôsledkom rozpadu boli aj výzvy, ktoré boli zasielané žalovanými v tomto období. Žalobkyňa nezaplatila u jeden z úverových zmlúv ani tretinu sumy, ktorú si požičala, u druhej len sumu málo prevyšujúcu sumu istiny, žiadať preto v tejto situácii od žalovaných vyplatenie finančného zadosťučinenia za stavu, keď je dlžníčkou, nepovažoval za dôvodné.

Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 151 ods. 3 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie žalobkyňa. Vo svojom odvolaní uviedla, že vo vzťahu k zamietnutiu žaloby proti žalovaným v 2/ a 3/ rade sa súd prvého stupňa nevyporiadal s cieľom smernice rady 2005/29/ES o nekalých obchodných praktikách, podľa ktorého je obchodníkom akákoľvek osoba, ktorá koná v mene, či v zastúpení obchodníka. Ak teda toto znenie smernice je správne, potom je pasívne legitimovaný nie len žalovaný v 1/ rade, ale aj žalovaný v 2/ a 3/ rade. V prípade, že dôjde k potvrdeniu rozsudku v tejto časti zo strany odvolacieho súdu žiada pripustiť vo veci dovolanie, keďže ide o vec zásadného právneho významu. Pokiaľ ide o finančné zadosťučinenie v tejto súvislosti neexistuje dostatočná judikatúra, ktorá uvádza čo je primeraným zadosťučinením vo forme finančného plnenia. Súd prvého stupňa považoval za podstatné to, že je žalobkyňa dlžníčka, súd prvého stupňa vyslovil zásadný právny názor spojený s konštatovaním dlhu žalobkyne, ktorý však nemôže byť správny, pretože ak by tento platil, potom žiaden spotrebiteľ by nemohol byť v spore o primerané finančné zadosťučinenie úspešný len preto, že má dlh. Za dôležité je potrebné považovať predovšetkým to, či u spotrebiteľa išlo o hrozbu a ujmu. Určite nie je nič príjemné dostať sa do povedomia verejnosti a osôb blízkeho okolia, že osoba je neplatičom. Zverejňovanie takéhoto údaju zasahuje mimoriadne do osobnostnej sféry človeka. Dôležité je poznať celé spektrum vzájomných súvislostí a nie len konštatovať, že žalobkyňa má dlh. Nie je ľahké žiť z nedostatočného príjmu. Žalobkyňa urobí všetko preto, aby dlh nemala. Preto navrhoval rozhodnutie zrušiť, vec vrátiť na ďalšie konanie, resp. zmeniť, žalobe vyhovieť a v prípade potreby aj pripustiť dovolanie na zásadné právne otázky.

K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný v 1/rade. Uviedol, že sa v plnom rozsahu prikláňa k názoru súdu prvého stupňa. Pokiaľ išlo o finančné zadosťučinenie, nemožno sa stotožniť so závermi žalobkyne, podľa ktorej malo dôjsť k nesprávnemu posúdeniu vecí spočívajúcej v nesprávnej aplikácii § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007. Závery súdu prvého stupňa sú správne. Toto zákonom priznané právo podľa ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je potrebné vykladať skôr reštriktívne. Súd teda podľa názoru žalovaného v 1/ rade musel zohľadniť nie len úspešnosť toho ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Nie je teda vylúčené, aby súd po zvážení všetkých okolností aj napriek úspechu v konaní, odmietol požadované finančné zadosťučinenie úspešnej osobe priznať. Nakoľko sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia správne vypořiadal so skutkovým stavom veci a pri rozhodovaní prihliadol na nie zanedbateľnú skutočnosť, a to vyfabulované ničím nepredložené tvrdenie žalobkyne,

ktoré označil ako tvrdenia vykazujúce vysoký stupeň nevierohodnosti, ako aj skutočnosť, že žalovaný v 1/ rade eviduje voči žalobkyni nesplatený dlh vyplývajúci zo zmluvy o úvere č. 8202169. Žalobkyňa odo dňa poskytnutia finančných prostriedkov v roku 2009 zo sumy 350 eur uhradila 105 eur a do dnešného dňa ďalšie finančné prostriedky použila a nevrátila. Je evidentné, že právnym zámerom žalobkyne je vyhnúť sa plneniu svojich povinností a je nanajvýš otázne, či je právne prípustné priznať právnou ochranu tomu, kto sám porušuje právo. Primerané finančné zadostučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Primerané finančné zadostučinenie predstavuje peňažnú protihodnotu nemajetkovej ujmy, no nepredstavuje náhradu za uplatnené finančné plnenie alebo prípadnú náhradu škodu. Priznanie žalobkyne požadovaných finančných prostriedkov by prichádzalo do úvahy v tých prípadoch, keď porušenie práva už nie je možné napraviť inak. Toto nepredstavuje však daný prípad, preto navrhol rozhodnutie ako vecne správne potvrdiť.

K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný v 3/ rade. Podľa vyjadrenia žalovaného v 3/ rade, účelom Smernice rady 2005/29/ES je prispievať k riadnemu fungovaniu vnútorného trhu a dosiahnuť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa aproximáciou zákonov a iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov o nekalých obchodných praktikách, ktoré poškodzujú ekonomické záujmy spotrebiteľa. Žalobkyňa nijakým spôsobom nepreukázala, ani neodôvodnila aplikácie výkladu pojmu obchodník v zmysle smernice rady 2005/29/ES na existenciu pasívnej vecnej legitímácie žalovaných v 2/ a 3/ rade. Tento záver prijal aj súd prvého stupňa, keď uviedol, že dôvod pre ktorý návrh smeroval aj voči žalovanému v 3/ rade nie je zrejмый. Žalovaný v 3/ rade nesúhlasí s tvrdeniami žalobkyne, že by jeho konaním došlo k akýmkoľvek nekalým obchodným praktikám a neprimeraným zásahom do ochrany spotrebiteľa. Predmetom činnosti žalovaného v 3/ rade okrem iného je reklamná a propagačná činnosť, pričom v rámci svojej činnosti zabezpečuje pre svojich klientov zabalenie zásielok a ich zasielanie Slovenskou poštou, resp. kuriérom v zmysle pokynu klienta. Rovnako potom aj v prípade žalovaného v 1/ rade zabezpečoval žalovaný v 3/ rade vyhotovenie dizajnu obálok na základe objednávky a grafický dizajn navrhnutého vopred žalovaný v 1/ rade, zasielanie obálok poštou, adresátom podľa menného zoznamu, ktorý poskytol žalovaný v 1/ rade, teda žalovaný v 1/ rade zaslal žalovanému v 3/ rade vizuál tlače určitej písomnosti s presnou vizualizáciou obálky a tiež definíciou textu, ktorý bol obsahom obálky. Žalovaný prevádzkuje tlačiarenské stroje, všetky písomnosti aj obálky v zmysle objednávky vytlačil v časových frekvenciách podľa pokynu klienta zasielal adresátom. Platcom poštovného bol žalovaný v 3/ rade, (pošta vystavuje faktúry priamo jemu) a z toho dôvodu na obálkach bol uvádzaný jeho názov a adresa. Samotný text však nijakým spôsobom nesvedčí o obchodníkovi vo vzťahu k žalovanému v 3/ rade. Z toho dôvodu možno dospieť k záveru, že žalovaný v 3/ rade nijakým spôsobom neporušil ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a nedopustil sa konania, ktorým by akýmkoľvek spôsobom porušil práva žalobkyne. Preto navrhol rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdiť v celom rozsahu a uplatnil si aj náhradu trov odvolacieho konania.

Žalovaný v 2/ rade sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril.

Odvolací sú prejednal vec v súlade so zásadami uvedenými v ustanovení § 212 ods. 1, 2 O.s.p. a to bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a zistil, že nie sú podmienky ani pre potvrdenie, ani pre zmenu rozsudku, pretože tento bol vydaný na základe síce dostatočne zisteného skutkového stavu, ale na základe tohto skutkového stavu dospel súd prvého stupňa k nesprávnym právnym záverom, čo vedie k nepreskúmateľnosti tohto rozhodnutia. Následne takúto nepreskúmateľnosť možno vždy hodnotiť ako odňatie účastníka možnosť konať pred súdom a je dôvod na zrušenie rozhodnutia podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p..

Podľa § 9 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa sa pri určení, či sa v agresívnej obchodnej praktike používa obťažovanie, nátlak, vrátane použitia fyzickej sily alebo neprimeraný vplyv, berú sa do úvahy a) jej načasovanie, miesto, povaha alebo dĺžka trvania, b) použitie hrozby alebo hanlivého jazyka alebo správania, c) zneužívanie predávajúcim osobného nešťastia alebo okolnosti, ktoré sú predávajúcemu známe a ktoré sú také vážne, že môžu zhoršiť úsudok spotrebiteľa, na ovplyvnenie rozhodnutia spotrebiteľa so zreteľom na výrobok, d) sťažujúce alebo neprimerané mimozmluvné záväzky, ktoré dáva predávajúci, ak si spotrebiteľ želá vykonať práva podľa zmluvy vrátane práva vypovedať zmluvu alebo zmeniť výrobok alebo predávajúceho, e) hrozba podniknúť kroky, ktoré nemožno podniknúť legálne.

Z prílohy Č. 1 k zákonu č. 250/2007 Z. z. vyplýva, že agresívnou obchodnou praktikou je vykonávanie vytrvalých a nechcených žiadostí telefonicky, faxom, elektronickou poštou alebo inými diaľkovými médiami okrem prípadov a v rozsahu odôvodnenom na účely vymáhania zmluvného záväzku.

Podľa § 2 písm. w) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa neprimeraným vplyvom je využívanie silnejšieho postavenia vo vzťahu k spotrebiteľovi, aby sa vyvinul nátlak aj bez použitia alebo hrozby použitia fyzickej sily spôsobom, ktorý významne obmedzuje schopnosť spotrebiteľa urobiť kvalifikované rozhodnutie.

Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Podľa Smernice Európskeho parlamentu a rady 2005/29/ES Čl. 2 písm. b/ na účely tejto smernice „obchodník“ je akákoľvek fyzická alebo právnická osoba, ktorá v rámci obchodných praktík, na ktoré sa vzťahuje táto smernica koná na účely spadajúce do rámca jej obchodnej, podnikateľskej, remeselnej alebo profesijnej činnosti a ktokoľvek, kto koná v mene alebo v zastúpení obchodníka (ďalej len smernica).

Pokiaľ ide o zamietnutie žaloby voči žalovaným v 2/ a 3/ rade pre nedostatok pasívnej legitimácie, odvolací súd sa nestotožňuje so závermi súdu prvého stupňa, ktorý sa síce oboznámil s obsahom listín, ktoré predložila žalobkyňa podaním z 28.2.2013. Tieto písomnosti jej boli adresované od žalovaného v 2/, ako aj v 3/ rade. Napriek tomu dospel k záveru, že žalovaní v 2/ a 3/ rade boli len mandatári, ktorí vykonávali pokyny svojho mandanta, teda žalovaná v 1/ rade. Preto nebolo možné, podľa názoru súdu prvého stupňa, subsumovať pod označenie obchodník v zmysle vyššie citovaného Čl. 2 písm. b/ Európskeho parlamentu a rady č. 2005/29/ES (ďalej len Smernice).

Už z vymedzenia pojmu uvedeného v Čl. 2 písm. b/ Smernice je zrejme, že obchodníkom je akákoľvek fyzická alebo právnická osoba a ktokoľvek, kto koná v mene alebo v zastúpení obchodníka. To znamená, že z takej zákonnej charakteristiky obchodníka, pre účely tejto smernice je zrejme, že je možné považovať za obchodníka aj žalovaných v 2/ a 3/rade. Žalovaný v 3/ rade, ktorý vo svojom vyjadrení k veci samotnej a rovnako vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uvádzal, že pôsobí okrem iného na reklamnom a propagačnom trhu a preto plnil len zákazku v prospech žalovaného v 1/ rade. To znamenalo, že podľa predlôh žalovaného v 1/ rade vytlačiť urgenciu, resp. výzvu na úhradu adresovaných žalobkyňi, zabalil ju do obálky a prostredníctvom pošty, resp. kuriéra tieto zásielky rozoslal adresátom podľa objednávky žalovaného v 1/ rade. Z predložených listinných dôkazov však vyplýva, že žalovaný v 3/ rade opakovane adresoval žalobkyňi výzvu, kde v záhlaví bol označený žalovaný v 3/ rade, keďže je tam uvedené doslovne od: PEKNÁ MODRÁ, s.r.o., IP centrum, Elektrárenská 4, Bratislava. Pritom nešlo o obálku, v ktorej bola výzva zasielaná kvôli poštovým poplatkom ako to tvrdil žalovaný v 3/ rade vo vyjadrení k odvolaniu, ale o list, ktorý bol zaslaný žalobkyňi. Tento list obsahuje všeobecnú výzvu občanom Slovenska s označením, že majú dlh, ktorý sa špecifikuje v konkrétnej sume s pokynom na kontaktáciu fyzickej osoby, ktorej nie je zrejme, že ide o zamestnanca, pracovníka žalovaného v 1/ rade a z celej tejto výzvy nevyplýva, že výzvu adresuje žalobkyňi žalovaný v 1/rade. Žiaden dôkaz nesvedčí o tom, že to tak nebolo a že je len vykonávateľom, distribútorom listu, ktorý podľa pokynov vytlačí písomnosť a zasiela v mene žalovaného v 1/ rade. K takémuto záveru nemožno na základe listinných dôkazov dospieť. Žalobkyňa predložila dôkaz o tom, že takúto výzvu obdržala tak od žalovaného v 1/ rade, ešte v auguste 2011, návazne na to v septembri 2010 takúto výzvu adresoval vo svojom mene žalovaný v 2/ rade v záhlaví označený „ako rýchle vymáhanie dlhov“ podpisom predsedu predstavenstva. Tieto nadväzujúce listiny, ktoré predložila žalobkyňa ako dôkaz jednoznačne svedčia o tom, že aj vo vzťahu k žalovaným v 2/ a 3/rade je možné dospieť k záveru, že Smernica, ktorá vymedzuje predmet úpravy a zároveň potom aj jednotlivé pojmy, ktoré v ďalších ustanoveniach tejto

smernice sú používané a aplikované ako pojmy, ktoré smernica obsahuje, že ide o akúkoľvek fyzickú alebo právnickú osobu v rámci svojej obchodnej činnosti, podnikateľskej, remeselnej alebo profesijnej činnosti, ale zároveň ide aj o kohokoľvek, kto koná v mene alebo v zastúpení obchodníka.

Preto sa odvolací súd domnieva, že napriek skutočnostiam, ktoré boli súdu prvého stupňa predložené a boli mu známe v čase rozhodovania vo veci samej, na základe takto predložených dôkazov a zistených skutočností dospel k nesprávnemu právnemu záveru, ktorý bol v rozpore so zistenou skutočnosťou. Preto v tejto časti rozhodnutie zrušil ako rozhodnutie, ktoré odporuje zistenému skutkovému stavu. Na základe týchto skutočností sa odvolací súd domnieva, že aj žalovaný v 2/ a 3/ rade sú tými subjektmi, na ktorých sa vzťahu Smernica a tým aj žaloba samotná vzhľadom k tomu, že text týchto výziev, ktoré sú adresované, okrem žalovaného v 1/ rade, aj žalovaným v 2/ a 3/ rade, tento text jednoznačne svedčí o doručovaní zásielok týkajúcich sa zbavenia sa dlhov, prípadne obdobných výziev a tým sa dopustili konania v mene obchodníka - žalovaného v 1/ rade.

Vo vzťahu k tomu, že súd prvého stupňa zamietol žalobu v časti, kde v petite žaloby sa žalobkyňa domáhala zdržania sa obchodnej praxe vo vzťahu k žalovaným v 1/ rade a prostredníctvom aj žalovaného v 2/ a 3/ rade, zasielaním výziev, ktoré boli následne špecifikované vo vzťahu k poslednej povinnosti, ktorej sa domáhala žalobkyňa zdržať sa akéhokoľvek zverejňovania mena navrhovateľky, odvolací súd sa domnieva, že skutočne existuje právo konajúceho súdu upraviť formulačný petit žaloby tak, aby zodpovedal objektívnemu hmotnému právu a jeho formulácia zodpovedala dovoleným spôsobom výkonu rozhodnutia. V tomto smere žalobkyňa odvolanie v tejto časti ani nepodala a odvolací súd sa domnieva, že ani nebolo potrebné, tak ako to urobil súd prvého stupňa. Žalobu zamietnuť. Vzhľadom k tomu, akým spôsobom súd prvého stupňa nárok žalobkyne vyhodnotil (v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania a objektívnym hmotným právom), formuloval petit, vo výrokovej časti svojho rozhodnutia. V tomto smere je rozhodnutie súdu prvého stupňa správne, zodpovedajúce vyššie uvedenému, oprávneniu súdu prvého stupňa upraviť formuláciu žalobného petitu účastníka konania tak, aby bol vykonateľný. Podľa názoru odvolacieho súdu je dostatočnou ochranou, ktorú súd prvého stupňa poskytol žalobkyňi petit, ktorý bol sformulovaný v rozsudku súdu prvého stupňa.

Pokiaľ išlo o finančné zadostučinenie, teda ďalší nárok žalobkyne, ktorý uplatnila v podanej žalobe, z citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., je zrejmé, že splnenie hmotnoprávnych podmienok uvedených v tomto ustanovení zákona je úspech pri ochrane práva spotrebiteľa v dôsledku porušenia práv a povinností ustanovených týmto zákonom. Ďalšou podmienkou je, že porušiteľ, voči ktorému sa spotrebiteľ domáha zdržania sa protiprávneho konania a odstránenia protiprávneho stavu pri poškodzovaní záujmov spotrebiteľa a v konaní o svoju ochranu bol úspešný. Práve citované ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa v poslednej vete §3 ods. 5 zákona uvádza úpravu, z ktorej vyplýva, že ak sa spotrebiteľ úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej, či už týmto zákonom alebo osobitným predpisom, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo iným predpisom zodpovedá.

Odvolací súd sa domnieva, že výklad súdu prvého stupňa vo vzťahu k tomuto ustanoveniu predovšetkým v uvádzanej poslednej vete § 3 ods. 5 nebol správny. Priamo toto hmotnoprávne ustanovenie upravuje právo spotrebiteľa, ktorý bol úspešný vo vzťahu k porušeniu práv a povinností voči subjektom, ktorí zodpovedajú za tento protiprávny stav, nárok na primerané finančné zadostučinenie.

Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, že žalobkyňa ako spotrebiteľka v čase, kedy bolo rozhodované vo veci bola dlžníkom vo vzťahu k žalovanému v 1/ rade, pretože nesplatila celý úver, ale len jeho časť neobstojí. Vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania a rozhodnutie vo veci týkajúcej sa konštatácie protiprávneho konania zo strany žalovaného v 1/ rade, je nesprávnym hodnotením výsledkov vykonaného dokazovania a nesprávnym postupom majú za to, že na mieste je rozhodnutie, ktoré istým spôsobom práve v rozpore so zmyslom a účelom zákona. Práve ustanovenia, ktoré upravuje zákon o ochrane spotrebiteľa smerujú k tomu, aby bol komplexne vyriešený stav porušovania práv spotrebiteľa a v tomto prípade žalobkyne (za podmienky zistenia protiprávneho konania, ku ktorému súd prvého stupňa dospel), keďže žalobe v časti tohto nároku vyhovel. V rozpore s nadväzujúcimi ustanoveniami, ktoré upravujú ďalší postup súdu pri rozhodovaní o nárokoch spotrebiteľa, je teda už nesprávne vyhodnotený súdom prvého stupňa. Samotný fakt, že žalobkyňa požadovala finančné zadostučinenie vo výške 1.000 eur neznamená, že súd prvého stupňa touto požiadavkou je viazaný. Súdom prvého stupňa správne konštatoval vo svojom rozhodnutí, že nárok, ktorý uplatnila žalobkyňa v podobe finančného zadostučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení a následnej úvahy

súdu na základe týchto zistení, a akom rozsahu prizná toto finančné zadosťučinenie. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania, teda tak listín aj svedeckých výpovedí a iný účastníckej výpovede a skutočnosti, ktoré vyplynuli v priebehu konania pred súdom prvého stupňa majú za následok, že súd prvého stupňa má dospieť aj k otázke finančného zadosťučinenia, na ktoré žalobkyňa právo má.

Preto odvolací súd tento výrok, kde v prevyšujúcej časti voči žalovanému v 1/ rade bola žaloba zamietnutá zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie.

Zrušujúce rozhodnutie odvolací súd posúdil ako dôvodne podľa ustanovenia § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., to znamená, že na základe zistených skutočností dospel súd k nesprávnemu právnemu posúdeniu nároku žalobkyne a tým vlastne rozhodol v rozpore so zisteným skutkovým stavom a takéto rozhodnutie ma za následok jednu nepreskúmateľnosť.

Ďalšou úlohou súdu prvého stupňa bude opakovane rozhodnúť o nároku žalobkyne vo vzťahu k žalovaným v 2/ a 3/ rade v zmysle vyššie uvedených záverov odvolacieho súdu. Odvolací súd dospel k záveru, že pasívne legitimovaný v tomto spore sú aj žalovaní v 2/ a 3/ rade. Následne po tom, čo bude vyhované žalobe aj voči žalovaným v 2/ a 3/ rade vo vzťahu k protiprávnemu konaniu a nároku na zdržanie sa takéhoto konania voči žalobkyni, je potrebné opakovane rozhodovať aj o finančnom zadosťučinení, na ktoré žalobkyne nárok má. O výške finančného zadosťučinenia rozhodne už súd prvého stupňa skutočne podľa výsledkov vykonaného dokazovania to znamená. V tomto smere sa súd prvého stupňa riadi vlastnou úvahou, vyhodnotí jednotlivé dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti a na základe toho rozhodne. Žalobkyňa vo svojom odvolaní uviedla, že neexistuje univerzálne, resp. nejaké vzorové pravidlo alebo nejaký postup, čo je tou primeranosťou finančného zadosťučinenia, preto konajúci súd má možnosť na základe výsledkov na základe toho potom dospieť, čo je primerané vo vzťahu k žalobkyni. Rovnako rozhodne, či prizná finančné zadosťučinenie len vo vzťahu k žalovanému v 1/ rade, alebo aj žalovaným v 2/ a 3/ rade a v akej výške.

O trovách odvolacieho konania súd rozhodne podľa § 224 ods. 3 O.s.p..

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.